

Miklya Zsolt

Holdfonál

1

A bárányok hajába beletúrtál.
Úgy borzoltad a zsíros éjszakát,
mint harmattól remeg a hajló fűszál,
mint szélfogóban hajladoz a nád.
Nem gondoltad, hogy kinevet a Hold.
Hol felbukkant, hol felhők mögé révedt.
Mint ki egész nap próbált, gyakorolt,
mielőtt éjjel pódiumra lépett.
Szemed fehére izzott, mint az érc.
Felrikoltott egy ágról szakadt jérce.
Kötényzsebed elengedte a férc,
míg udvarát a hang keresztülérte.
Ez volt az első titkos éjszakád.
Táncolt veled, hajladozott a nád.

2

Táncolt veled, hajladozott a nád.
Kisasszonylányom, hol jártál megint?
Mitől lett kócos hajad és ruhád?
Melyik udvarban jártál odakint?
Hold udvarába léptem, azt hiszem.
Fehér volt minden, izzó hóesés.
A fátyolok közt verdesett szívem.
És csúfolódott minden szívverés.
De elrejtőzött előlem a Hold,
nem találtam csak csipkefátyolán
áttetsző fényét, ami annyi volt,
mint ottfelejtett hang az orgonán.
Gyere ide, megmosakszunk a kútnál.
Hold udvarába nem hiába bújtál.

3

Hold udvarába nem hiába bújtál.
A tarlón túl, az eperfák fölött
ökönyál úszik, te is vele úsznál,
könnyű fonálsruhába öltözött.

Eperfa lombja úgy takarja még el
térded ütött-kopott talányait,
mint pókanya, ki távolába kémlel,
bár láthatná fiait, lányait.
Estére mégis mindig megkerülsz,
kivéve, hogyha lógsz a holdfonálon.
Az ám a hinta. Mikor beleülsz,
már szédülés fog el, vagy éber álom,
és hajladoz veled, akár a nád.
Ágakra akasztottad a ruhád.

4

Ágakra akasztottad a ruhád.
Mikor kibújtál, félve hagytad el.
Obolus helyett fény a valutád.
Ezüstre, hitted, arannyal felel.
Nem adott mást, még nevet sem cserélt,
csak annyit mondott, Ani, Anikám.
És ott hagyott. Nem lehet tévedés.
Nem akadhatsz fenn minden kis hibán.
Nyelved alatt az új nyelv, hordozod,
a parton túl várlak majd egy napon.
Csak tedd a dolgod itt, a dolgod ott
megvár, amíg a bárkát úsztatom.
Fonálruhád a szélben himbálódzott.
Anya vár. Mára letette a gondot.

5

Anya vár, mára letette a gondot.
Kontyát bontja, a hosszú hajfonat
fehér ingére hull. Valamit mondott
apád? Csak morog az orra alatt.
Nem leli helyét, pedig hazajött.
Hitvesi ágyunk nem a lövészárók.
Csak szél füttyül a gerenda fölött,
nem morzejelcserélő partizánok.
A hajfonat fehér ingére hull,
és kalimpál a csigolyák fölött.
Még vár kicsit. Érintést nem tanul,
hazajött, de máshová költözött.
Bátyus alszik, szuszog a két kicsi.
A szél a tetőnadat fésüli.

6

A szél a tetónádat fésüli,
megigazítja kócos palotánkat.
Királyapám a pitvart kémleli,
ahonnan rejtett indulata támad.
Szíjat hasítok, mint a százados,
aki élet-halál felett parancsolt.
Szíjat hasítok hátadból! Ne vess!
Ne vess csak, ügyis hiába csatangolsz.
Királyapám, az udvart átfutom,
és úgy ugrom át árkon és palánkon,
hogy nem ér utol csak a táltosom.
Mert táltosom van. Tudd meg. Ez nem álom.
És ne gondold, hogy kerüli a dolgot.
Fülembe súgott. Biztatókat mondott.

7

Fülembe súgott, biztatókat mondott.
Szíts parazsat, és mint a gondolat,
itt hagyunk árkot-bokrot, szíjat, gondot.
Egy ugrás, bízd csak rám a sorsodat.
Tanulni fogsz. Az új nyelvet úgy őrizd,
mint legnagyobb kincset, a nyelv alatt.
Mert nem hiába hagyod itt a régít.
Új gazda vár, új világot arat.
De előbb megnézzük a Világszépet.
Megkeressük az elrejtett utat.
Bár éjsötétben nem láthatunk képet,
fényérzékelőm jó utat mutat.
Szíts parazsat, és bizton megleli,
a téridőképet érzékeli.

8

A téridőképet érzékeli,
mint pitvarküszöbön átlépő gyermek.
Siklóval játszik, fűszállal veri.
Hallottad hírét Fekete-tengernek?
Hetvenhetedik szigetének mélyén
van három nádszál, banyakígyó őrzi.
És nem hatolhat át az éjnek éjén
halandó ember. Csak ha szíve védi.
De olyan szíve nincsen senkinek,

ami a fekete súlyát kibírja.
A szívedet arannyal edzi meg
a nap kovácsa és a hajnal hídja.
Szíts parazsat, és útnak indulunk,
még gondolat sem éri lábnyomunk.

9

Még gondolat sem éri lábnyomunk,
sem indulat. Nem zár fekete sírba.
A hajnal hídján mezítláb futunk,
arany sugár lesz hajszáladba írva.
Szíts parazsat, vár hetvenhét sziget,
és sziget mélyén várja három nádszál,
hogy elvisz arannyal edzett szíved,
és beteljesül: nem hiába vártál.
Világszép arcát egyszer láthatod,
egyetlen egyszer, a Nap fényinél.
A hajszálad sugára felsuhog,
és látod azt is, Világszép hol él.
Nádszálkisasszony és két szobalánya
holdtükör az éj tengerébe zárva.

10

Hold tükre az éj tengerébe zárva
hol íj, hol sajka, hol kerek tükör.
Madár sem jár arra, és mégsem árva,
míg arcában Nap fénye tündököl.
Szíts parazsat, elhagyjuk otthonod,
egyet se búsulj, új otthonra lelsz.
Világszép arcát akkor láthatod,
ha szíved mélyén igennel felelsz.
Asszonyanyám, hajnalban indulok,
mikor a sajka sötét partot ér.
Királyapámtól el sem búcsúzok.
Hogy egyszer el kell mennem, tudtam én.
Itt fű takarja minden lábnyomunk,
nem lehet maradandó városunk.

11

Nem lehet maradandó városunk.
Új otthonom a nyelv. A szó. A mondat.
Gyöngybetűk fölött nem bóbiskolunk.

Az íráskép sem felejtí a Holdat.
 A gyöngyikék nyomát úgy ugrom át
 a táltosommal, mint a szél a gátat.
 Gátak fölött lelem a szél nyomát,
 csikóm már gondolatmezőkön vágat.
 Világszép arcát nem felejtém el,
 egy hajtincse a homlokához ért.
 Nád bugáján a szél fésülte jel
 himbálódzik. Kárpótól mindenért.
 Hajnalhíd. Gyöngytoll. Nem mehetnek kárba.
 Pedig a szív kalimpál. Csukva-tárva.

12

Pedig a szív kalimpál: csukva-tárva,
 míg adja, elfogadja mindenét,
 a kilincsmadzag nem illik a zárba,
 rézerdő nem sugároz szép zenét.
 Királyapám, az erdő felsuhog,
 árokba bújjik mind a büszke mente,
 a legvitézebb is csak tántorog,
 vizelni, halni fák közé kimenne.
 Rézfán fűtyül az angyal és üteg,
 a százados szíjat hasít a fákról,
 kéreg ízét csak az nem érzi meg,
 ki irtózik az árokmélyi sártól.
 Lombok között a rézfűty is megáll,
 árok felett lebeg a holdfonál.

13

Árok felett lebeg a holdfonál,
 a gyöngyösök nyomába úgysem érek.
 Úgy repülnek át sáncon, vár fokán,
 mint haditettre kész délceg vitézek.
 Elportyáznak a tanyaföld körül,
 gyöngyöktől fehérlik a búzatarló.
 Gyöngytollnak minden kisgyerek örül,
 pihéje nyakon, fülcimpán csiklandó.
 Úgy csiklandoznak most a gyöngybetűk,
 ahogy sorjáznak ujjaim alatt,
 mint orgonán fut át egy szép etűd,
 és meg-megáll a kéz, a pillanat.
 Hallgasd, a csendből szél suhog, megáll,
 motoz a nád között, míg rád talál.

14

Motoz a nád között, míg rád talál.
Kisasszonylányom, mért bújsz el megint?
Mért nem lett kócos hajad és ruhád?
Ki elől rejtet arcod odakint?
Királyapád vár, megbánta a dolgot.
Remeg a keze, ha szíjat csatol.
És tudja, hallgatott vagy bármit mondott,
meghallod úgyis egyszer, valahol.
Az udvaron a gyöngyikék elültek,
a kotló hús tojáson szuszakol.
Elcsendesül a hétköznapi, az ünnep,
holdfényben összemegy a juhakol.
Az ökörnyal is könnyebb minden súlynál.
A bárányok hajába beletúrnál?

15

A bárányok hajába beletúrtál,
táncolt veled, hajladozott a nád.
Hold udvarába nem hiába bújtál,
ágakra akasztottad a ruhád.
Anya vár, mára letette a gondot.
A szél a tetőnádát fésűli.
Fülembe súgott, biztatókat mondott,
a téridőképet érzékeli.
Még gondolat sem éri lábnyomunk,
a holdtűkör éj tengerébe zárva.
Nem lehet maradandó városunk,
pedig a szív kalimpál: csukva-tárva.
Árok felett lebeg a holdfonál,
motoz a nád között, míg rád talál.

Farkas Arnold Levente

Gyurinak, hátha

Abjatár tudja, az az ő dolga,
hogy szeressen, a gyermeké pedig,
hogy kinevessen, mert meggyűlöl
ma, aki tegnap még szeretett,
vagy csak úgy csinált, mintha,
igazság és rút hamisság között